

Sygn. akt: III U 487/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 26 marca 2015 r.

Sąd Okręgowy w Ostrołęce III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSO Grażyna Załęska-Bartkowiak
Protokolant:	starszy sekretarz sądowy Beata Ossowska

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 26 marca 2015 r. w O.

sprawy z odwołania J. M.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w P.

o rentę socjalną

na skutek odwołania J. M.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w P.

z dnia 11.04.2014r. **znak** (...)

orzeka:

1. oddala odwołanie;
2. przyznaje adw. A. C. ze Skarbu Państwa - kasy Sądu Okręgowego w Ostrołęce wynagrodzenie za pomoc prawną udzieloną z urzędu w wysokości 73,80 zł (siedemdziesiąt trzy złote osiemdziesiąt groszy) w tym podatek VAT w kwocie 13,80 zł (trzynaście złotych osiemdziesiąt groszy).

.

Sygn. akt III U 487/14

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 11.04.2014r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w P. odmówił J. M. prawa do renty socjalnej.

J. M. wniósł odwołanie od powyższej decyzji. Wniósł o przyznanie mu renty socjalnej.

Organ rentowy wniósł o oddalenie odwołania. Podniósł, że orzeczeniem Komisji Lekarskiej ZUS z dnia 03.04.2014r. J. M. nie został uznany za osobę całkowicie niezdolną do pracy.

Sąd Okręgowy ustalił i zważył, co następuje:

J. M. ur. (...) był uprawniony do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy w okresie od dnia 28.02.1998r. do dnia 31.03.2001r. Następnie decyzją z dnia 12.03.2001r. ZUS odmówił przyznania renty na dalszy okres. J. M. odwołał się od tej decyzji do Sądu Okręgowego w Warszawie, który wyrokiem z dnia 17.10.2001r. w sprawie sygn. akt XIIIU 3341/01 oddalił odwołanie. Kolejna decyzja odmawiająca J. M. prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy została wydana dnia 07.05.2002r.

Dnia 22.10.2003r. J. M. złożył wniosek o rentę socjalną. Decyzją z dnia 21.11.2003r. ZUS odmówił mu prawa do tej renty. Kolejne decyzje odmowne zapadły dnia 10.11.2004r., dnia 31.05.2005r., dnia 06.06.2011r. Przyczyną odmowy przyznania prawa do renty socjalnej był brak całkowitej niezdolności do pracy.

Dnia 15.01.2014r. J. M. złożył kolejny wniosek o przyznanie mu prawa do renty socjalnej. Wobec powyższego został skierowany na badanie przez lekarza orzecznika ZUS, który w swym orzeczeniu z dnia 20.02.2014r. uznał, że J. M. nie jest całkowicie niezdolny do pracy. Wobec sprzeciwu wniesionego przez J. M. został on skierowany na badanie przez komisję lekarską ZUS, która w orzeczeniu z dnia 03.04.2014r. zajęła analogiczne stanowisko.

W oparciu o orzeczenie komisji lekarskiej ZUS wydał zaskarżoną decyzję.

Zgodnie z treścią **art. 4 ust. 1** ustawy z dnia 27 czerwca 2003r. o rencie socjalnej (tekst jedn. Dz.U. z 2013, poz.982 z późn. zm.) renta socjalna przysługuje osobie pełnoletniej całkowicie niezdolnej do pracy z powodu naruszenia sprawności organizmu, które powstało:

- 1) przed ukończeniem 18-tego roku życia;
- 2) w trakcie nauki w szkole lub w szkole wyższej – przed ukończeniem 25 roku życia;
- 3) w trakcie studiów doktoranckich lub aspirantury naukowej.

Definicję osoby niezdolnej do pracy podaje natomiast art.12 ust. 1-3 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jedn. Dz. U. z 2013r., poz. 1440 ze zm.), który stanowi, iż jest nią osoba, która całkowicie lub częściowo utraciła zdolność do pracy zarobkowej z powodu naruszenia sprawności organizmu i nie rokuje odzyskania zdolności do pracy po przekwalifikowaniu, przy czym całkowicie niezdolną do pracy jest osoba, która utraciła zdolność do wykonywania jakiegokolwiek pracy.

Rozstrzygnięcie niniejszej sprawy uzależnione było zatem od ustalenia czy J. M. jest całkowicie niezdolny do pracy oraz czy niezdolność ta powstała z powodu naruszenia sprawności organizmu, które powstało w okresach wskazanych w art.4 w/w ustawy.

W tym celu Sąd dopuścił dowód z opinii biegłych lekarzy z zakresu **psychiatrii, neurologii i ortopedii**.

Biegły ortopeda i neurolog po przeprowadzonym badaniu odwołującego oraz zapoznaniu się z dokumentacją medyczną dotyczącą jego stanu zdrowia rozpoznali u niego: biodro trzaskające lewe i stan po zabiegu operacyjnym przepukliny pachwinowej prawostronnej. Zdaniem biegłych występujące u odwołującego schorzenia nie powodują całkowitej niezdolności do pracy (k.13-15).

W uzasadnieniu swej opinii biegli stwierdzili, że odwołujący zgłasza sztywność bioder i okresowe bóle kręgosłupa l-s. Badaniem przedmiotowym biegli nie stwierdzili jednak upośledzenia ruchomości stawów kończyn oraz kręgosłupa, objawy korzeniowe były obustronnie ujemne. Stwierdzili, że odwołujący jest osobą w miarę sprawną i samodzielną. Ich zdaniem z uwagi na stan narządu ruchu oraz układu nerwowego odwołujący nie jest osobą całkowicie niezdolną do pracy.

Natomiast biegły psychiatra rozpoznał u odwołującego upośledzenie umysłowe w stopniu lekkim. Zdaniem tego biegłego schorzenie to w aktualnym stopniu nasilenia nie powoduje naruszenia sprawności organizmu w stopniu czyniącym go osobą całkowicie niezdolną do pracy.

W uzasadnieniu tej opinii biegły psychiatra podniósł, że takiej oceny stanu zdrowia odwołującego dokonał w oparciu o akta sprawy, dokumentację medyczną oraz osobiście przeprowadzone badanie psychiatryczne. Biegły stwierdził, że odwołujący ma stwierdzone upośledzenie umysłowe w stopniu lekkim, nie rozpoznano u niego żadnych innych schorzeń psychiatrycznych, nie wymagał hospitalizacji w szpitalu psychiatrycznym, a z wywiadu z nim wynika, że z pomocy psychiatry z PZP korzysta zaledwie raz na pół roku. Biegły stwierdził, że przy wydawaniu opinii wziął pod uwagę aktualny stan psychiczny, głębokość upośledzenia umysłowego oraz dotychczasowe funkcjonowanie odwołującego (k.53-55).

Pełnomocnik odwołującego wniósł o wezwanie biegłego psychiatry na rozprawę celem udzielenia ustnej opinii uzupełniającej, w szczególności celem wypowiedzenia się, czy osoba, która według opinii biegłego „wymaga pomocy w prowadzeniu gospodarstwa domowego, gotowania itp.” jest całkowicie zdolna do pracy zarobkowej. Ponadto pełnomocnik złożył kserokopię orzeczenia o umiarkowanym stopniu niepełnosprawności J. M. oraz informację z (...)w O., że odwołujący jest objęty pomocą społeczną od marca 2009r., pobiera świadczenia w formie posiłku stałego, zasiłków celowych oraz gorących posiłków w Barze (...), a nadto uczęszcza na zajęcia Środowiskowego Domu Samopomocy (k.65-67).

Sąd stosownie do treści art.217§3 kpc oddalił wniosek pełnomocnika odwołującego o dopuszczenie dowodu z opinii uzupełniającej biegłego psychiatry. Sąd uznał bowiem, że sporne okoliczności zostały dostatecznie wyjaśnione. Zdaniem Sądu sporządzone opinie, w szczególności opinia biegłego psychiatry, w sposób wyczerpujący opisuje stan zdrowia odwołującego w kontekście jego zdolności do pracy zarobkowej. W ocenie Sądu w sporządzonej przez biegłego psychiatrę opinii nie ma wewnętrznych sprzeczności. Okoliczność, że odwołujący nie wykonuje samodzielnie wszystkich czynności przy prowadzeniu gospodarstwa domowego, nie oznacza, że jest osobą całkowicie niezdolną do pracy. Podkreślić należy, że Sąd nie analizował w przedmiotowej sprawie, czy odwołujący jest osobą „całkowicie zdolną do pracy” jak określił to pełnomocnik odwołującego w piśmie z dnia 10.03.2015r. (k.65), lecz Sąd analizował, czy odwołujący jest osobą całkowicie niezdolną do pracy. Różnica jest diametralna. Oznacza bowiem, że aby uzyskać rentę socjalną, konieczna jest utrata zdolności do wykonywania jakiegokolwiek pracy. Oczywiście jest, że z uwagi na upośledzenie w stopniu lekkim odwołujący ma ograniczenia w wykonywaniu niektórych prac. Jednakże jego schorzenie nie eliminuje go całkowicie z rynku pracy. Świadczą o tym także zawody, w których pracował: rozdzielał krewetki, szlifował deski na maszynie, foliował na zgrzewarce, był dozorcą. Także złożone przez pełnomocnika odwołującego orzeczenie o umiarkowanym stopniu niepełnosprawności nie wnosi niczego istotnego do sprawy. Biegły psychiatra, sporządzając opinię, miał bowiem wiedzę o tym orzeczeniu. Jest ono bowiem dołączone do wniosku o rentę z dnia 24.03.2011r.

Sąd, orzekając w przedmiotowej sprawie, miał na uwadze, że J. M. nigdy nie był uznany za osobę całkowicie niezdolną do pracy, gdyż w latach 1998-2001 był uprawniony do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy, a na skutek jego wniosków o rentę socjalną ZUS wydawał decyzje odmowne z uwagi na brak całkowitej niezdolności do pracy.

Aktualnie J. M. także nie jest uznany za osobę całkowicie niezdolną do pracy. Zdaniem Sądu opinie wydane przez biegłych sądowych uwzględniają całokształt okoliczności związanych ze stanem zdrowia odwołującego i dlatego uznać należy je za miarodajne do oceny jego zdolności do pracy. Biegli w obszerny, logiczny sposób uargumentowali, z jakich powodów dokonali takiej oceny stanu zdrowia J. M.. Argumentacja ta jest w ocenie Sądu przekonująca.

Odwołujący, słuchany w charakterze strony, powoływał się dodatkowo na okoliczność, że ma dolegliwości związane z nadciśnieniem i cukrzycą. Jednakże z jego zeznań wynika, że dolegliwości te ma dopiero od 1994r. Zatem pojawiły się one, gdy odwołujący miał 23 lata i nie uczęszczał do szkoły. Wobec powyższego Sąd nie analizował, czy choroby te powodują u odwołującego całkowitą niezdolność do pracy, gdyż aby uzyskać prawo do renty socjalnej konieczne jest dodatkowo ustalenie, że całkowita niezdolność do pracy powstała z powodu naruszenia sprawności organizmu, które powstało przed ukończeniem 18-tego roku życia lub w trakcie nauki w szkole lub w szkole wyższej – przed ukończeniem 25 roku życia. Już z zeznań samego odwołującego wynikało, że warunek ten nie jest spełniony.

Mając to na uwadze, Sąd Okręgowy, działając na zasadzie **art.477¹⁴§1 kpc**, oddalił odwołanie.

O kosztach nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu, Sąd orzekł na mocy §19 pkt 1 w zw. z §12 ust.2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28.09.2002r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (tekst jedn. Dz.U. z 2013r., poz.461).